

วันสองวันนี้ คอลัมน์ “พระยาเลิยง” วนเวียนอยู่แต่กับ เรื่องการสอบสวนทางวินัยแก่ข้าราชการประจำในกรณีต่าง ๆ

ว่ากันมาด้วยเรื่องการสอบสวนกรณีทุจริตในการจัดซื้อยาและเวชภัณฑ์ที่กระทรวงสาธารณสุข สองวันเต็ม

เขียนบอกเพื่อปรับความรู้และความเข้าใจ และวิสัยทัศน์ให้แก่ “นักเคลื่อนไหว” ผู้ออกมาแสดงความเห็นในเรื่องการสอบสวน โดยที่ตัวเองไม่ได้รู้จริงอะไรเลย

บทสรุปของการเขียนก็คงจะเป็นว่า การสอบสวนทางวินัยใน ภาวราชการนั้น เป็นกระบวนการทำความจริงให้ปรากฏ โดยมี ขั้นตอนและวิธีการในการพิจารณา ตามที่กฎหมายกำหนด

ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้อง “ใช้เวลา” อยู่มาพอสมควร กว่าที่จะเสร็จได้

เรื่องบางเรื่อง กรรมการสอบสวนต้องทำงานภายใต้ “กระแสกดดัน” ของสังคมนะครับ อย่างเช่นเรื่องทุจริต ในการจัดซื้อคอมพิวเตอร์ หรือเรื่องทุจริตในการจัดซื้อยา และเวชภัณฑ์ที่กระทรวงสาธารณสุข

ด้วยว่านักเคลื่อนไหวในทางสังคมเหล่านั้น พินิจพิจารณาการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาแล้วแล้วละครับ ว่าเขาเหล่านั้น กระทำผิดจริง

แล้วก็เร่งเร้าให้กรรมการสอบสวนรีบสรุปผลการสอบสวน ให้เสร็จออกมาให้ทันอกทันใจพระเดชพระคุณ

อันเป็นเรื่องที่คงต้องถือว่าเป็นไปไม่ได้ ในกระบวนการ พิจารณาความตามกฎหมาย

เขียนไปสองวัน พอถึงวันนี้ ก็ต้องมาเขียนเรื่องของโครงการ ผักสวนครัว รั้วกินได้ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ อีกวันหนึ่ง เพราะยังงี้ ๆ เสีย เรื่องนี้ก็จะต้องมีการสอบสวนทาง

ผักสวนครัว รั้วกินได้

ถ้าข้าราชการประจำไม่ยอม นักการเมืองก็โกงไม่ได้

วินัยกันอย่างแน่นนอน

เรื่องนี้รับรองว่าจะยืดเยื้อยิ่งกว่าเรื่องคอมพิวเตอร์ที่กระทรวง ศึกษาธิการ และเรื่องการจัดซื้อยาและเวชภัณฑ์ที่กระทรวงสาธารณสุข เสียอีก

ด้วยว่าในการสอบข้อเท็จจริงเบื้องต้น พบว่ามีข้าราชการประจำ เข้าข่ายที่จะต้องถูกสอบสวนทางวินัย จำนวนถึง 90 คน

ซึ่งไม่ได้เป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมายแต่อย่างใดเลย

ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะในเรื่องการจัดซื้อเมล็ดพันธุ์ตามโครงการ ผักสวนครัว รั้วกินได้ครั้งนี้ ได้กระทำกันโดยย่ำมือ

ทำตามคำสั่งของ “หน่วยเหนือ” โดยเชื่อมั่นว่า เมื่อตอบสนอง

ต่อคำบัญชาดังกล่าวแล้ว จะมีผลย้อนกลับมาถึงตนเองได้

ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องบำเหน็จความดีความชอบ หรือเรื่องตำแหน่ง

เรื่องทางก้าวหน้าอะไรก็ตาม

ผักสวนครัว รั้วกินได้ ถึงได้แพร่กระจายขนาดนั้น

ผมติดตามข่าวเรื่องนี้โดยไม่เคยคิดจะตั้งคำถามแม้แต่สักคำ

ว่าเหตุใดเรื่องนี้จึง “โดน” เข้าเฉพาะคนที่เป็ข้าราชการประจำทำไม

“นักการเมือง” ระดับ “เสนานบดี” ถึงได้ “ลอยนวล” ออกไปหน้าตาเฉย

ผมไม่ถามเพราะผมรู้กรอบอำนาจตามกฎหมายของคนที่เป็

กรรมการสอบข้อเท็จจริงในภาวราชการอยู่ครับ

บาปเคราะห์ทั้งปวงนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ข้าราชการประจำ

จะไม่รับไปเต็มๆ

ซึ่งก็เป็นการสมควรแล้ว

ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันในบ้านเรานั้น ข้าราชการประจำ

นี้แหละครับที่เป็น “ตัวกระทำการ” ในลักษณะ “ไอ้ตัวร้าย”

วันนี้เขียนหนังสือแบบไม่กลัวข้าราชการประจำจะโกรธเอาเลย

เสียอย่าง “นักการเมือง” หน้าไหนก็ทำไม่สำเร็จหรอกครับ

เพราะเงินที่จะทุจริตคอร์รัปชันกันได้นั้น มีอยู่อย่างเดียว

เท่านั้นแหละครับ คือเงินงบประมาณแผ่นดิน

ซึ่งการที่จะใช้จ่ายเงินอะไรพวกนี้ได้ ฝ่ายบริหารระดับคณะ

รัฐมนตรีอาจจะมีส่วนกำหนดอยู่บ้าง

แต่พอถึงตอนลงมือปฏิบัติจริง การใช้จ่ายเงินงบประมาณ

แผ่นดินตามโครงการอะไรก็ตาม ข้าราชการประจำเป็นผู้ปฏิบัติครับ

ก็ถ้าปฏิบัติไปโดยสุจริต โดยไม่ยอมรับบงการของนักการเมือง

หน้าไหนทั้งนั้น ไอ้หน้าไหนมันจะมาทำอะไรได้

แต่เนี่ยเป็นข้าราชการประจำละครับที่ได้ดำเนินการจัดซื้อจัด

จ้างจัดหาแล้วก็ทุจริตเอาเงินส่วนที่เกินนั้น ไปเป็นประโยชน์

จะแก่ตนเองหรือแก่นักการเมือง ก็แล้วได้ปานกัน

เขียนให้เห็นภาพกันแบบนี้เลยครับ จะได้เข้าใจว่า ต่อให้

นักการเมืองมีกมลสันดานที่เลวร้ายหมายจะโกงกินขนาดไหน

ก็ตาม แต่ความปรารถนานั้นก็ไม่มีวันจะบรรลุวัตถุประสงค์ไปได้

ถ้าหากข้าราชการประจำไม่ช่วยด้วย

ฟังว่าจะมีข้าราชการระดับอธิบดีถึงสองคนเลยละครับ ที่อยู่

ในข่ายจะถูกสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงครั้งนี้ด้วย

คือคุณอุดร ขจรเวชาสน์ กับคุณปราโมทย์ รักษาราษฎร์

ส่วนที่เหลืออีกแปดสิบกว่าคน เป็นข้าราชการในสังกัดกรม

ส่งเสริมการเกษตร ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดซื้อเมล็ดพันธุ์

ผักโคตรแพงครั้งนี้

ใครทำอะไรเอาไว้ ก็ขอให้อภัยไปตามนั้น

แต่ผมไม่เร่งนะครับ สอบสวนเสร็จเมื่อไหร่ก็เมื่อไหร่ ผม

รู้ครับว่า เรื่องนี้ยืดเยื้อยาวนานแน่นอน

นี่ถ้าผิดวินัยร้ายแรงกันหมด ตำแหน่งว่างเป็นร้อยเลย

ละครับ นี่